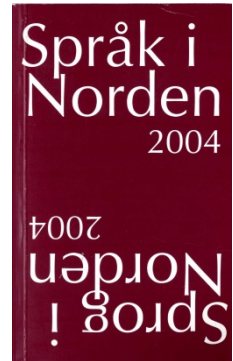

Sprog i Norden

Titel: Sprogpolitik, sprogrigtighed og fremtidens danskfag
Forfatter: Ole Ravnholt
Kilde: Sprog i Norden, 2004, s. 59-71
URL: <http://ojs.statsbiblioteket.dk/index.php/sin/issue/archive>

© Nordisk språkråd

Betingelser for brug af denne artikel

Denne artikel er omfattet af ophavsretsloven, og der må citeres fra den. Følgende betingelser skal dog være opfyldt:

- Citatet skal være i overensstemmelse med „god skik“
- Der må kun citeres „i det omfang, som betinges af formålet“
- Ophavsmanden til teksten skal krediteres, og kilden skal angives, jf. ovenstående bibliografiske oplysninger.

Søgbarhed

Artiklerne i de ældre numre af Sprog i Norden (1970-2004) er skannet og OCR-behandlet. OCR står for 'optical character recognition' og kan ved tegngenkendelse konvertere et billede til tekst. Dermed kan man søge i teksten. Imidlertid kan der opstå fejl i tegngenkendelsen, og når man søger på fx navne, skal man være forberedt på at søgningen ikke er 100 % pålidelig.

Sprogpolitik, sprogrigtighed og fremtidens danskfag

Ole Ravnholt

Dansk Sprognævn og skolen

Dansk Sprognævn har ifølge *Lov om Dansk Sprognævn* tre hovedopgaver, nemlig at

- følge det danske sprogs udvikling
- give råd og oplysninger om det danske sprog
- fastlægge dansk retskrivning og udgive *Retskrivningsordbogen*

Sprognævnsløven nævner ikke skolen som et særligt område for nævnets aktiviteter, men siger dog at ændringer af retskrivningen der har principiel karakter, skal godkendes af kulturministeren efter indhentet udtalelse fra undervisningsministeren. *Lov om dansk retskrivning* fastlægger at dansk retskrivning skal følges af alle offentlige institutioner og alle anerkendte skoler og uddannelsesinstitutioner, men giver undervisningsministeren mulighed for at fastsætte nærmere regler om undtagelse af visse skoler og uddannelsesinstitutioner og om begrænsninger i anvendelsen af mulige retskrivningsformer.

Bekendtgørelse om Dansk Sprognævns virksomhed og sammensætning giver en række repræsentanter for skoler og uddannelser plads i repræsentantskabet, som i alt har mindst 27 og højst 30 medlemmer. Undervisningsministeriet har én repræsentant, og Danmarks Lærerforening ligeledes én, som desuden skal repræsentere folkeskolen. Dansklærerforeningen har to medlemmer der skal repræsentere seminarierne og gymnasieskolen. Rektorkollegiet (rektorerne ved de højere

læreanstalter) udpeger fem repræsentanter som skal være sagkyndige, og de er som oftest ansat ved et institut der bl.a. uddanner dansklærere til gymnasiet og seminarierne. Desuden er der en del andre medlemmer som på forskellig vis har førstehåndskendskab til danskfaget i skolen, men som ikke direkte repræsenterer den.

Regelgrundlaget tager altså højde for at skolen på forskellig vis kan have interesser i retskrivningen og i andre af Sprognævnets opgaver, men giver ikke nævnet opgaver der er direkte rettet mod skolen. Opgaven med at fastlægge retskrivningen og udgive *Retskrivningsordbogen* er ikke begrundet alene i *Retskrivningsordbogens* funktion som rettesnor for danskundervisningen i skolen.

Danskundervisningen i skolen er naturligvis et område der kan og bør ses under en sprogpolitisk synsvinkel. Personlig mener jeg at danskundervisningen er det alvorligste og mest påtrængende sprogpolitiske problem i Danmark i dag fordi den ikke virker ordentligt: mange lærer ikke at læse og skrive godt, og den sproglige bevidsthed og opmærksomhed er lav. Men danskfaget opfattes traditionelt som et rent uddannelsespolitisk problem med didaktiske og pædagogiske implikationer, ikke som et kulturpolitisk og sprogpolitisk problem, og faget hører jo også under Undervisningsministeriet, mens sprogpolitikken og Sprognævnet hører under Kulturministeriet. På Kulturministeriets konference på Louisiana i juni 2000, som var startskuddet på den proces der langt om længe førte til at ministeriet i dette efterår kunne offentliggøre et sprogpolitisk udspil, *Sprog på spil*, var der så mange indlæg der drejede sig om danskfaget i skolen, at ordstyreren, Jørn Lund, følte sig foranlediget til at minde om at der var tale om en kulturministeriel konference, og at indlæggene derfor også burde rette sig mod forhold der lå inden for kulturministerens område. Omvendt spillede danskfaget en ret underordnet rolle i den sprogpolitiske debat der fandt sted i Folketinget i april i år på baggrund af en forespørgsel til kulturministeren, og som var

medvirkende til at sætte skub i færdiggørelsen af Kulturministeriets udspil.

Der er med andre ord en tilbøjelighed til at tænke på sprogpolitiske problemer (og sikkert også andre politiske problemer) i relation til ministerområder, selv om de ikke i sig selv følger ressortgrænserne. Det kan have været medvirkende til at regelgrundlaget for Dansk Sprognævn blev udformet sådan at det ikke direkte giver nævnet opgaver inden for undervisningsministerens område. I hvert fald er der ikke nogen tradition for at Dansk Sprognævn er direkte involveret i arbejdet med at udvikle danskfaget, fx havde nævnet ikke nogen repræsentant i Arbejdsgruppen Fremtidens danskfag, som netop har udarbejdet en omfattende rapport for Undervisningsministeriet (2003). I tidens løb er der ganske vist mange af nævnets medlemmer og også en del af medarbejderne som på forskellig vis har deltaget i arbejdet med danskfagets udvikling, men de har normalt været udpeget i kraft af deres personlige faglige ekspertise eller som repræsentanter for andre institutioner, ikke som repræsentanter for Dansk Sprognævn.

De udvalg som har arbejdet med det sprogpolitiske udspil, både under den tidligere og den nuværende regering, har dog også involveret andre ministerier end kulturministeriet, bl.a. undervisningsministeriet, og udspillet, der præsenteres som regeringens, ikke Kulturministeriets alene, handler da også i høj grad om danskfaget. Ligeledes har Sprognævnet ved flere lejligheder udtalt sig om sproget og skolen, og har ikke blot udgivet *Retskrivningsordbogen*, men også enkelte andre skrifter der i større eller mindre grad retter sig mod danskundervisningen. Dem tager vi først; sprogpolitikken, som naturligvis er langt vigtigere, kommer bagefter.

Dansk Sprognævns opgaver og rolle

Ifølge retskrivningsloven skal dansk retskrivning som nævnt følges af skoler, uddannelsesinstitutioner og andre offentlige institutioner. Retskrivningen har altså et bredt dækningsområde, og inden for dette er den ikke vejledende, men juridisk

forpligtende. I praksis dækker den endnu bredere end det der fremgår af loven, for de trykte medier og forlagene forsøger normalt også overholde den officielle retskrivningsnorm. Men til gengæld er der en stærk tradition for at opfatte Sprognævnets normeringsopgave indskrænkende, sådan at den kun angår skriftsproget og kun omfatter stavning og bøjning – der er endda nogle der hævder at det er i strid med loven at *Retskrivningsordbogen* medtager bøjningsoplysninger.

Sprognævnet kan oplyse og rådgive om andre sproglige problemer som betydning, udtale og ordvalg, også om gængse normer inden for disse områder, men her findes der ingen officiel norm, og Sprognævnets oplysning og rådgivning kan derfor ikke være normativ. *Retskrivningsordbogen* indeholder ikke udtaleangivelser, og betydningsoplysninger medtages normalt kun i det omfang der er nødvendigt for at holde homonymer ude fra hinanden. Og det at et ord optages i *Retskrivningsordbogen*, er ikke udtryk for at det er godkendt eller anbefalet, lige så lidt som manglende optagelse kan tages som udtryk for at ordet frarådes.

Det står fx sprogbrugerne frit for at bruge ordet *forfordele* i betydningen 'favorisere', men vi oplyser naturligvis om at ordet traditionelt har den modsatte betydning, og gør opmærksom på risikoen for misforståelser. Mange af vores spørgere ønsker at få bekræftet at det er ukorrekt at udtale ordene *frem* og *præst* som om de skrives *fram* og *prast*, men da der ikke findes nogen officiel norm for udtalen, nøjes vi med at oplyse om at de to udtaler er knyttet til alder og status, og om at man risikerer at blive forfulgt hvis man vælger ungt og lavsocialt. En del virksomheder spørger om det er korrekt at skrive *vores* i forretningsbreve, eller om man skal vælge *vor/vort/vore*. Vi svarer at begge er korrekte, men at man kan lade valget afhænge af om man ønsker at firmaet skal have et konservativt eller et mere moderne image, og at det i nogen grad hænger sammen med valget mellem *du* og *De*. Vi tøver også med at sige at *fordi at* er ukorrekt, men ikke med at insistere på at hvis man bruger

de traditionelle kommaregler og vælger at skrive *fordi at*, så skal der være komma foran *fordi* og aldrig mellem *fordi* og *at*.

Vi gør os med andre ord umage med at skelne mellem normeringsopgaven og oplysningsopgaven, og mellem den officielle norm, som findes i *Retskrivningsordbogen*, og de uofficielle normer og fordomme der er i omløb. Vores oplysnings- og rådgivningsvirksomhed er reaktiv, baseret på spørgsmål om konkrete sproglige problemer, ikke udfarende¹. Og fastsættelsen af dansk retskrivning skal ifølge sprognævnsbekendtgørelsen følge to principper, nemlig traditionsprincippet og sprogbrugsprincippet, som tilsammen sikrer at der sker relativt få ændringer, og at dem der sker, er velbegrundede i forhold til sprogbrugen eller i forhold til hidtil gældende principper. Retskrivningen (og *Retskrivningsordbogen*) er derfor overvejende en konserverende faktor i det danske sprogs udvikling, ikke en drivkraft.

Retskrivningsordbogen og andre udgivelser fra Dansk Sprognævn

Sprognævnsbekendtgørelsen nævner ikke at pædagogiske hensyn skal spille en rolle i fastsættelsen af retskrivningen eller i udformningen af *Retskrivningsordbogen*. I praksis går entydighed og kortfattetthed forud for pædagogiske hensyn, og det gør at *Retskrivningsordbogen* ikke altid er let tilgængelig for den læge bruger.

Den indeholder fx en del valgmuligheder, men ingen anbefalinger om hvilken der bør vælges², og den tager ikke stilling til de enkelte muligheders stilistiske og sociolingvistiske valør. Der er et udbredt (eller i hvert fald ofte udtrykt) ønske om at Sprognævnet skal nedbringe antallet af såkaldte dobbeltformer, muligheder for at vælge mellem forskellige

---

¹ Oplysningskampagnen om de nye kommaregler med pjecen *Nyt komma – et tegn bedre* er en undtagelse.

² Bortset fra anbefalingen af de nye kommaregler, som nu, efter at de to systemer samles i ét, bliver til en anbefaling af at man normalt undlader at sætte komma foran ledsætninger.

skrivemåder, og den seneste udgave af *Retskrivningsordbogen* imødekommer i nogen grad dette ønske (Jervelund 2001, Schack 2001). Men der vil formodentlig ofte være uenighed blandt dem der stiller kravet, om hvilken af to mulige former der i givet fald skal udgå. Det medfører at den meget brede dækning som *Retskrivningsordbogen* har ifølge retskrivningsloven, i praksis kan gøre det vanskeligt at reducere antallet af valgmuligheder, for de findes normalt på steder hvor sprogbrugen (ifølge sprogbrugsprincippet: ”gode og sikre sprogbruges skriftlige sprogbrug”) ikke har valgt mellem to former. Der er ofte tale om et valg mellem sameksisterende ældre og nyere former, fx en konservativ adverbialform uden -t og en progressiv med -t i ord som *hovedsagelig* (RO 01: **hovedsagelig** *adj.*, -t, *som adv.* også (jf. § 38) uden -t), eller mellem fordanskning og bevarelse af fremmede former, fx pluralis-s’er i engelske lån som *airbag* (RO 01: **airbag** *sb.*, -gen, -ger *el.* -s, *bf. pl.* airbagge(r)ne).

Pædagogiske hensyn kunne tale for konsekvent at vælge progressive former, for de vil være i bedre overensstemmelse med børns og unges sprog og sprogbrug og derfor lettere at undervise i, men hensyn til ikke helt så unge sprogbrugere kan tale for at vælge mere konservative former. Det betyder at der måske nok kan gøres en indsats for at nedbringe antallet af dobbeltformer, men at det ikke vil være rimeligt at afskaffe dem helt – og at dansklærerne også i fremtiden i mange tilfælde vil være nødt til at vælge hvilken af to former de vil lægge til grund i undervisningen.

Dansk Sprognævn følger i sine udgivelser og tildels også i rådgivnings- og oplysningsarbejdet den praksis overvejende at anvende sprogvidenskabelige termer af latinsk oprindelse, altså *subjekt*, *adjektiv* for *grundled*, *tillægsord*. Der anvendes dog også i en vis udstrækning termer af dansk oprindelse: *fælleskøn*, *sætningsknode*. Denne praksis er i overensstemmelse med en anbefaling fra en rapport om Sproglig viden og bevidsthed, udgivet af Undervisningsministeriet 1992, om den sprogvidenskabelige terminologi i danskundervisningen. Rapporten indeholdt en liste over termer som dannede udgangspunkt for en

publikation fra Dansk Sprognævn (*Grammatisk talt*, 1996), om grammatisk terminologi. Anbefalingen fra rapporten har haft et vist gennemslag blandt dansklærerne og på ordbogsredaktionerne, og *Grammatisk talt* anvendes en del i undervisningen på seminarierne.

Andre af nævnets udgivelser, fx debathogen om importordsproblematikken, *Engelsk eller ikke engelsk? That is the question* (Davidsen-Nielsen m.fl. (red.) 1999), statusudredningen (Jarvad 2001) og tidskriftet *Nyt fra Sprognævnet* er uden tvivl også anvendelige i danskundervisningen på forskellige niveauer, men er ikke direkte rettet mod den.

Derimod har Dansk Sprognævn udgivet hele tre skrifter om kommatering der kan siges at være mere eller mindre direkte rettet mod danskfaget. Pjecen *Nyt komma – et tegn bedre* (2001) blev sendt til gymnasier, seminarier og pædagogiske centraler og rekvireret i stort tal. Erik Hansen og Kirsten Rask har skrevet en lærebog om kommatering (*Sætning, komma – kommasætning*, 1998), angiveligt henvendt til folkeskolens ældste klasser og forholdsvis let tilgængelig. Henrik Galberg Jacobsen har skrevet en grundigere lærebog (*Sæt nyt komma*, 2001) som anvendes en del på seminarierne og på andre dansklæreruddannelser.

Jeg forstår denne tilbageholdenhed i forholdet til danskfaget i skolen i lyset af den tidligere nævnte tradition for at skelne skarpt mellem normeringsopgaven og oplysningsopgaven og for ikke at være udfarende. Udgivelser fra Sprognævnet ville let kunne opfattes som normerende i samme forstand som *Retskrivningsordbogen* er det, og undervisningsmaterialer bør ikke uofficielt have en sådan status. Oplysningskampagnen om de nye kommaregler gik ud over denne tradition, men førte jo også til en veritabel kommakrig i medierne. Den er nu heldigvis afsluttet uden tabere.

Sprogpolitikken og danskfaget

Dansk Sprognævnets forslag til retningslinjer for en dansk sprogpolitik (2003) peger på tre vigtige faktorer i udviklingen i den danske sprogsituation:

- alment forøgede krav til sprogbeherskelse (i forbindelse med overgang til informationsfundet)
- mangesproglighed (Danmark er ikke længere et homogent sprogsamfund)
- det engelske sprogs udbredelse (som led i internationaliseringen og globaliseringen)

Jeg nævner dem her i omvendt rækkefølge i forhold til Sprognævnets forslag. Det svarer bedre til temaet for dette nordiske sprogkonference og til min personlige prioritering af de sprogpoltiske problemer som udviklingen har ført med sig. Jeg tager også forbehold over for formuleringen om at Danmark "ikke længere [er] et homogent sprogsamfund", for efter min opfattelse ville det være rigtigere at sige at der er opstået en ny heterogenitet i det danske sprogsamfund på grund af indvandringen. Også tidligere har rigets indbyggere nemlig talt mange forskellige sprog, fx tysk (indtil 1864), norsk (indtil 1814), islandsk (indtil 1944), færøsk og grønlandsk.

Kulturministeriets sprogpoltiske udspil (*Sprog på spil*, 2003)³ tager især afsæt i tilstedeværelsen af engelsk i det danske samfund, men de konkrete forslag sigter i høj grad også på de problemer der opstår som følge af at kravene til sprogbeherskelsen vokser i informationsfundet.

Sprogpolitikken overordnede sigte

Både Kulturministeriets og Sprognævnets forslag har ladet sig inspirere af den svenske sprogpoltiske udredning, *Mål i mun*, og har taget dens overordnede sigte til sig:

---

³ Dette udspil var endnu ikke offentliggjort da det nordiske sprogkonference fandt sted, og jeg kendte derfor ikke indholdet på det tidspunkt, men jeg har naturligvis taget det med i denne version af oplægget.

- at sikre dansk som et komplet og samfundsbærende sprog
- at sikre alles ret til sprog: dansk, modersmål, fremmedsprog

Og begge udpeger nogle områder hvor det danske sprogs status er særlig problematisk, nemlig videnskaberne, de højere uddannelser og erhvervslivet. Sprognævnet foreslår, i erkendelse af at det er nødvendigt og uundgåeligt at engelsk kommer til at spille en stadig vigtigere rolle, at dansk kan sikres som komplet sprog ved at der indføres ”parallelsproglighed”, således at både dansk og engelsk (og andre sprog) anvendes inden for de nævnte områder. Derfor peger nævnet på at der er behov både for en styrkelse af undervisningen i dansk på alle niveauer og for en styrkelse af fremmedsprogsundervisningen.

Fremtidens danskfag

Hvad danskfaget angår, foreslår Sprognævnet i de nævnte retningslinjer at undervisningen i de sproglige aspekter af det almene danskfag styrkes, at der i danskundervisningen skal indgå nabosprogsundervisning i norsk og svensk, at der skal være tilbud om danskundervisning for læsesvage, og at undervisningen i dansk som andetsprog skal styrkes. I 2001 besvarede Dansk Sprognævn et spørgsmål fra Arbejdsgruppen Fremtidens danskfag om nævnets opfattelse af de sprogpoltiske præmisser for gruppens arbejde (Ravnholt 2002), og her findes der lidt mere detaljerede redegørelser for disse forslag. Også Kulturministeriets udspil diskuterer danskundervisningen i førskolen, folkeskolen og ungdomsuddannelserne. Alle gør opmærksom på behovet for en styrkelse af uddannelsen og efteruddannelsen af dansklærere og af udforskningen af dansk sprog.

Det almene danskfag

En række internationale læseundersøgelser konkluderede i begyndelsen af 1990'erne at danske skoleelever lærte at læse senere end elever i en række af de lande der blev sammenlignet

med, bl.a. de andre nordiske lande. Undersøgelserne viste endvidere at danske elever læste forholdsvis langsomt, men til gengæld også at de ældre elever læste med større forståelse end deres jævnaldrende mange steder i udlandet. Der findes også undersøgelser som tyder på at op mod 20 % af den voksne danske befolkning har alvorlige læsevanskeligheder. Disse undersøgelser blev anledning til en særlig indsats på læseområdet, for undervisningen i en række fag forudsætter at eleverne fra tredje klasse kan tilegne sig fagligt stof gennem læsning, og det viste sig at det var der mange som ikke kunne.

Der findes ikke tilsvarende undersøgelser af danske skoleelevers skrivefærdigheder, men det er en almindelig opfattelse, fx udtrykt i en evaluering af de videregående uddannelser i dansk/nordisk (Evalueringscenteret 1997), at en ret stor gruppe studerende på de videregående uddannelser har problemer med at formulere sig skriftligt på et niveau der svarer til de krav som uddannelsen stiller, og man må gå ud fra at de mange som har læsevanskeligheder, også har problemer med at skrive.

Dansk Sprognævn går ind for at indsatsen for at udvikle undervisningen i læse- og skrivefærdigheder på alle niveauer i uddannelserne skal fortsættes, for kravet om at kunne læse og skrive godt bliver stillet til stadig flere, og utilstrækkelige færdigheder vil blive en stadig større hindring for deltagelsen i samfundets liv, både arbejdsmæssigt, politisk og kulturelt. Nævnet peger også på nødvendigheden af at tilbyde danskundervisning til de mange læsesvage voksne.

Nævnet mener videre at fremtidens danskfag bør bidrage til at styrke det danske sprog ved at udvikle en høj grad af sproglig bevidsthed og kreativitet hos elever og studerende og ved at fremme deres forståelse for og viden om det danske sprogs opbygning, brug og betydning, bl.a. ved at give dem et elementært sprogvidenskabeligt begrebsapparat der gør det muligt at formulere og diskutere sproglige iagttagelser af tekst og tale. Undervisningen bør også omfatte det danske sprogs

betydning og status i samfundet og den sproglige mangfoldighed der findes og udvikler sig i Danmark.

Nabosprogsundervisningen

Endelig foreslås det at undervisningen i nabosprogene norsk og svensk skal styrkes, sådan at eleverne faktisk lærer at forstå talt og skrevet norsk og svensk. Ifølge undervisningsplanerne har det altid været et mål, men i praksis har undervisningen i norsk og svensk sprog i mange år været prioriteret så lavt at det ikke er blevet opfyldt, bl.a. fordi man har klaret sig med at læse enkelte norske og svenske tekster i dansk oversættelse.

Arbejdsgruppen Fremtidens danskfag anbefaler at man bør overveje om danskfagets nordiske aspekter skal ”afskaffes eller tages alvorligt”, og det understreges at ”kun en gensidig [dvs. fælles nordisk, OR] satsning på forståelse af de tre centrale nordiske sprog, dansk, svensk og norsk, overhovedet er et realisabelt mål.” Dansk Sprognævn anbefaler altså at danskfagets nordiske aspekter tages alvorligt, og det samme gør Kulturministeriets sprogpoltiske arbejdsgruppe, som ligesom Fremtidens danskfag understreger nødvendigheden af en fælles nordisk satsning.

Dansk som andetsprog

Ca. 6 % af den danske befolkning har ikke dansk som modersmål. På landsplan er andelen af tosprogede elever i folkeskolen knap 10 %, og på nogle skoler i de store byer langt højere. Det indebærer en vis risiko for at disse grupper kan blive sat uden for den samfundsmæssige udvikling hvis de ikke lærer at beherske dansk tilstrækkelig godt til at kunne deltage, og den risiko bør fremtidens danskfag medvirke til at begrænse.

Det vil stille særlige krav, både til undervisningen i dansk som andetsprog og til den almindelige danskundervisning, men naturligvis også til undervisningen i andre fag og til andre sektorer i det danske samfund. Der er bred enighed om at det er nødvendigt at satse på at udvikle undervisningen i dansk som

andetsprog og som fremmedsprog, men spørgsmålet om modersmålsundervisning er politisk kontroversielt i Danmark⁴.

Nævnets svar til Arbejdsgruppen Fremtidens danskfag peger på at et bevidst forhold til modersmålet, som altså ikke nødvendigvis er dansk, er en vigtig forudsætning for at lære andre sprog godt, også dansk. Udspillet fra Kulturministeriets arbejdsgruppe går på listesko i diskussionen af de problemer som de nye udviklinger af mangesprogligheden fører med sig, især i spørgsmålet om modersmålsundervisningen for indvandrere. Sprognævnet siger dog i forbindelse med fremmedsprogsundervisningen at det af hensyn til den sproglige mangfoldighed er vigtigt at der undervises i indvandrersprog som tyrkisk, arabisk, farsi og urdu.

Litteratur

Arbejdsgruppen Fremtidens danskfag (2003): *Fremtidens danskfag – en diskussion af danskfaglighed og et bud på dens fremtid*. Uddannelsesstyrelsens temahæfteserie nr. 1.

Bekendtgørelse om Dansk Sprognævns virksomhed og sammensætning. Kulturministeriets bekendtgørelse nr. 707 af 4. september 1997.

Dansk Sprognævn (1996): *Grammatisk talt. anbefalede sproglige betegnelser*. Redigeret af Henrik Galberg Jacobsen. Dansk Sprognævns skrifter 24. Dansk lærerforeningen.

Dansk Sprognævn (2001): *Retskrivningsordbogen*, 3. udgave. Aschehoug/Alinea.

Dansk Sprognævn (2001): *Nyt komma – et tegn bedre*.

---

⁴ I Danmark lægges de mange af de ”Myter om tvåspråkighet” som Inger Lindberg (2003) gør op med, i høj grad til grund for politikken på dette område, fx har regeringen med virkning fra dette skoleår afskaffet kommunernes pligt til at tilbyde modersmålsundervisning med henvisning til at forskerne er uenige, og mange kommuner har derefter afskaffet dette tilbud.

- Dansk Sprognævn (2003): 'Dansk Sprognævns forslag til retningslinjer for en dansk sprogpolitik'. *Nyt fra Sprognævnet* 2003/2.
- Evalueringscenteret (1997): *Videregående uddannelser i dansk/nordisk*.
- Hansen, Erik og Rask, Kirsten (1998): *Sætning, komma – kommasætning*. Dansk Sprognævns skrifter 26. Hans Reitzels Forlag.
- Jacobsen, Henrik Galberg (2001): *Sæt nyt komma. Regler, grammatik, genveje og øvelser*. 2. udgave. Dansk Sprognævns skrifter 25. Dansklærerforeningen.
- Jarvad, Pia (2001): *Det danske sprogs status i 1990'erne med særligt henblik på domænetab*. Dansk Sprognævns skrifter 32.
- Jervelund, Anita Ågerup (2001): 'Postbuddet, publikummet og pyjamassen. Dobbeltskrivning af konsonanter i bøjningsformer'. *Nyt fra Sprognævnet* 2001/4.
- Kulturministeriets sprogpoltiske arbejdsgruppe (2003): *Sprog på spil – et udspil til en dansk sprogpolitik*. Kulturministeriet (også på ministeriets hjemmeside, www.kum.dk).
- Lindberg, Inger (2003): Myter om tvåspråkighet. *Språk i Norden* 2003.
- Lov om Dansk Sprognævn. Lov nr. 320 af 14. maj 1997.
- Lov om dansk retskrivning. Lov nr. 322 af 14. maj 1997.
- Ravnholt, Ole (2002): Fremtidens danskfag. *Nyt fra Sprognævnet* 2002/1.
- Schack, Jørgen (2001): 'Ændringer i opslagsords staveform eller ordform'. *Nyt fra Sprognævnet* 2001/4.
- Undervisningsministeriet (1992): *Sproglig viden og bevidsthed*.

